

Розсипані кордони

КУПИТИ

Про книгу

У цій книжці короткої прози авторка дає силу жіночому голосу говорити про важливе, майже інтимне. Тут кордон між країнами стає фізичним кордоном людини, її емоційною граничністю.

Ця межовість дуже відчутна після втрати дому, коли життя перетворюється на збирання себе по крихтах в умовах складних досвідів. Ці досвіди важко ословлюються, вони до болю загострюють чуття, вони проникають під шкіру, безнадійно розсипаються, самотньо губляться серед трагічної буденності, але їх потрібно відрефлексувати, щоб жити далі.

Того дня він мене розбив.

Миттєво, незграбно, однорухо. Від сильного удару мій світ спочатку став невиразною білою плямою... потім — погас. Того дня я перестала бачити.

Тепер мені байдужий кожен із відтінків осінніх графітових хмар. І те, яких кольорів набуває листя яблунь у половині серпня. І те, як липкувата фарба з черешень залишається комусь на пальцях у вигляді розмитих дивних стежок. І те, як увечері сонце затуляє нас у сіті свого золотаво-рожевого батисту... і ми вже не вимовляємо слів з такою гучністю, як могли це робити серед полудня чи трохи пізніше. Тонке повітря навколо ущільнюється хіба від глянцевих випадкових дотиків, та й ті обіймами сатину тихо пливають чиеюсь спиною, щоби зникнути з горизонту сліпучим блиском прозорої органзи. Гардини в кімнаті про щось ледве чутно погойдуються. Так, наче вітер може з порухів їхніх вуст упізнати всі знайомі слова, а незнайомі прочитає мимохідь зі словників лісів і гір, озер і морів у тих далеких, чужих країнах. Чую, як дихають наші вітрила. Кожна нитка стає рятівною і невловно тонкою, ніби то висихає чиясь сльоза на піску. Чую, як віддаляюся від того дня. А він — від мене... чомусь теж... того дня він зробив усе, чого я не змогла раніше...

Іноді мені здається, що його тато любив мене. Дружину свою теж, звісно. Інакше ж бути не може. Принаймні я би хотіла, щоби нас обох кохав. Однаково. Але хіба таке можливо?

І в кого це я запитую?! У тебе. Ну, так. Мені приємно бути зараз не самій. І згадувати це у твоїй присутності, читачу або читачко... Ну, то дай мені якийсь знак! Кашляни голосніше. Або тихцем вбери трохи більше кисню, ніж це робиш зазвичай, у свої легені. Або торкнися свого зап'ястя на лінії звучання пульсу (до речі, в мене його нема, тому якимось легко про все це розповідати тепер, коли нічого не боїшся... знаю, можеш мені вірити)

....Нам потрібні свідки наших спогадів або хоча б ті, що зможуть узяти на себе всю цю колючу лавину нашої пам'яті... а потім ти живеш, дихаєш,

снуетим тим світом, повсякчас віддираючи від шкіри, ніби тонносінький жорсткий пластир — від ледь присохлої по-дряпинки на коліні, чужу і таку вже свою пам'ять... Боже! (тепер я питатиму в Нього, даючи тобі хвилю-дві перепочити від усього цього безумного ткання моїх вражень і відчуттів... ніби шовкопряд, що нишком сповільнює ходу... аби роздивитися шлях... який? звідки?). Так ось, Боже, поясни, куди ти вкладаєш усю цю нашу пам'ять, щоби вона нам потім боліла - у серце, в голову (туди, десь нижче очей) або в якісь інші частини того механізму, яким ми є?

Він торкався мене не так, як його батько. Він не вмів так, тому робив це по-своєму. Діти завжди прагнуть бути інакшими, ніж їхні батьки. Від одягу, їжі, побутових умов до способу життя і здатності відчувати. Я — не ти, я — не ти, я — не ти!!! Майже крик. Дитячі мрії про якомога швидше виростання потім гірчать на кінчику язика, коли після льодяника беззахисно лизнути крихти чорного меленого перцю. Про смаки не сперечаються, знаю. А про любов?

Він ненавидів усі батьківські повчання про те, як і що зі мною робити. Йому до одного місця татові слова про обережність. Він бере мене з погордливим усміхом, поспішно, ритмічно, холодними руками. Тріумфально підморгує якомусь ніхто, що міг би опинитися у квадраті нашої кімнатки, жадібно ловлячи на гачок пліток цю смаковиту сцену. Все, годі! Мені тут болить.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ